



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον ἀρθροῦντας χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐγκαίεσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
ἐντυχίαι παντὸς καὶ λεπτῆς.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολλή.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὅ κ τὼ φράγκειν αἰ μόνον.
Γὰρ τὰ ζένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου καὶ εἰκοστὴ
καὶ μία ψευτομάχη θαυμαστή.

Πέντε σήμερα καὶ χίλια,
μὰς ἀνάβουν τὰ καντύνια.

Ὁ Φασουλῆς ρομφαίαν ἐπισείων πηγαίνει θεατὴς τῶν Γυμνασίων.

Ἀδελφοί μου Περικλέτο, σὲ φασάλογα καβέλα,
μὲ τὸ πένα, μὲ τὸ πάλμα,
καὶ μεγάλας συκινήσεις
τρέχω τώρα πρὸς ἀσκήσεις.

Θάλασσες καὶ σύ, καλέ μου,
πῶς μὰς περιμένει μάχη
ροδαίου ψευτοπολέμου,
καὶ ὅλοι πηλασοῦν ἐν τάχει.

Σάλπιγγος ζωνὴ φωνή...
γράφω μὲς ἀπὸ σκηνῆς,
γράφω μὲς ἀπὸ τσαντίρι
μ' ἐνθουσιασμὸν φρενίτη.

Ἔως πότε καφρονεῖς
καὶ κουδένταις καὶ φωναῖς;

Ἔως πότε θὰ περνοῦμε σὲ χοροὺς καὶ σὲ σαλόνια,
καὶ ἔως πότε τὰ γυλόνια
θὰ τὰ κέρνῃς, μακαρὲρ,
ζαπλωμένοι σούδαρ;

Καιρὸς εἶναι νὰ περῶνῃς
καὶ λιγὴν σὲ τσαντίρι,
καὶ εἰς στρατόπεδα νὰ δρᾷς,
Περικλέτο κακομοίρη.

Ἡ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου πῶς μ' ἀρέσει, φιλαρέμκο,
νὰ πετεῖμαι μὲ τὴν διάνη,
νὰ φορτώνωμαι τὸν σάκο,
τὸ σπαθί, τὴν καρβάνια.

Τὸ τσιφρέκι νὰ παστρεῖω,
τὰ κουμπὰ νὰ καθαρίζω,
τὰ μαλλιά μου νὰ κουρεύω
καὶ τὰ γένεα νὰ ζουρίζω.

Κάθε τόσο φασαρία,
κάθε τόσο στὴ γραμμὴ...
νᾶχω τὴν δεκαμερὶα
καὶ τὰ μαῖο τοῦ φωρι,
πούναι τὸς ὀρεκτικὸ
καὶ σὰν ζάχαρι γλυκὸ.

Νᾶμαι ὀρεκτῶ νούτης,
πότε ρυζὶ νὰ παστρεῖω,
κάποτε νὰ μαγειρεύω,
καὶ νὰ κάνω σούπα πρῶτης
μὲ φασούλι, μὲ κινότο,
ποὺ νὰ κἀνῃ πάντα κρότο.

Νὰ διαδύω τὸν καιρὸ
δίχως συλλογὴ καρμιά,
νὰ μὲ βάζουν καὶ φρενὴ
σὲ δημοσία Ταμεῖα,
καὶ σὲ Τράπεζας μαρσετά
καὶ τριμνὴν σούδατ.

Ἄνθρωπο νὰ μὴ ἀρῶ
βόλταις γύρω μου νὰ φέρῃ,
καὶ τὴν λόγην νὰ προτεῖνω
σὲ καθέναν Προσκήτη.

Τρέχα τρέσε χαλὶ,
σοῦ ὁδὸ καὶ σὺ εἶαι,
τρέχα καὶ ταμπούρα πᾶναι,
τρέχα παρελάσεις κάνε
στὴν ἀνώτερο μαρσετά,
ὅπου σούδαρ βασιτ.



Πειθαρχία νάχης πάντα
γιατί πέφτει και ματσούκι,
κι' αν χωρίς να ξέρης γιάντα
δεκαπέντε φες χαστούκι,
σ' μέ σεβασμό μεγάλο
να του πής: για δός μου κι' άλλο.

Σέ καπνούς αστραπηδών
τρέχα νάβγης νικητής,
πυροβολεί πρηνηδόν,
δρῆιος, γονυπετής.
Πυροβολεί πυροβολεί
σε τρεις στάσεις δίχως βόλι.

Κι' έπειτα μετά τούς κόπους
φάε' λίγο ψωμοτύρι,
και ταχύς κι' άκαμντόπους
σύρε μέσα στο τσαντιρί.

Κι' ύπνον νήδυμον να πάρης,
και να' δής μέσ' σ' άνειρή σου
πως κοιμάται' στο πλευρό σου
γελαστός και πρῆος Άρης.

Θέλω του στρατιώτη να βάλω την πλάσκα
κι' εμπρός' στους άνωτέρους με στόμα νάμαι χάσκα.

Συχνά της πειθαρχίας το φάσμα να προβάλλη
και να με φοβερίζει,
και με φωνή μεγάλη
να κρυφοψιθυρίζει:
Θνητέ, σε κάθε βήμα
να κάνης κι' ένα σχήμα.

Λησμένας περιπάτους, και των πεζοδρομίων
το μέτρομα παραίτα,
σ' όλους να κάνης σχήμα, και των Ταχοδρομίων
διανομείς χαιρέτα.

Με πειθαρχίας τρόμον
κοιμού και ζύπνα, νάνε,
και σε σιδηροδρόμων
σταθμάρχας σχήμα κάνε.

Συλλήδων, Περικλέτο,
όπου κι' αν' δής κασέτο
στάσου χαιρέτσο το.

Άκόμη και τον ίσκιό σου κ' αν βράδυ τον ίδης
κ' αν' μέρα με ηλικίο, στάσου μετά σπουδής,
και για καλό και για κακό κάνε κι' εκείνο σχήμα
συμφώνως προς το κράτιστον της πειθαρχίας ρήμα.

Άρσης της κυρίας,
τους μπάλους, τας άνέσεις,
έκουε θεωρίας,
μουσέτα, καθάρισεις.

Καθαίρεσις, μουσέτο,
μπάμ μπούμ και πῆς καλῶ σου...
καυμένε Περικλέτο,
τρέμε και την λαλιά σου

Καθώς καθέννας κρίνει
δεν εμπορεῖ να γίνη
Στρατῆς χωρίς αυτά
κι' ἄς ἔχης και λεφτά.

Κι' ἔταν ὁ ψευτοπόλεμος με νίκης στέψη γέρας
τόνα και τᾶλλο κέρασ,
κι' ἔταν ὀλιγοήμερον ὀητεῖαν περατώσης
χωρίς να τὰ τσιτώσης,
ἀπο στρατῶνας ἔβγα,
δὸς τὸ χακί και φεύγα.

Κι' ἄρχινα τότε πάλι περίπατο, σαλόνια,
ξαπλώματα κι' ἄστεια,
χωρίς για ψευτομάχας να μὰς ζητῆς γαλόνια
και νίκης ἀριστεία.

Γρατουδίκια φλογερὸ καμωμένον' στο' φτερό.

Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ
ἤλθαν ὅλα με καρδιά,
και' σπικώθηκαν' στο' πόδι.
φλογερά κι' ἔνθουσιώδη.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ τόσους πόνους, ποὺ τὸ γένος μας πονεῖ,
πάλι πόθους γαλαζίνε το γαλάζιο το πανί.

Ἐστὴ σημαία κᾶνω σχήμα,
τὴν σημαία προσκυνῶ...
τὴν κυτᾶζω μέσ' στο' κύμα
και' ψηλά' στὸν οὐρανὸ.

Τὴν ἐδόξασαν' στὴ σιλαβά παλληκάρια τιμημένα
δίχως κᾶν κυματισμὸ τῆς ν' ἀντικρύσουνε κανένα.
Τὴν ἐδόξασ' ἐκεῖ πέρα λεβεντοκορμη νεότης,
ποὺ καθέννας στρατιώτης
σταματᾷ και' κάνει σχήμα
'μπρὸς' στ' ἀθένατό τῆς μνήμα.

Ἐμπρὸς πάλι με τὸν σᾶκο, κι' ἄς τὸν φορτωθῇ' στὴ ράχη
κάθε τῆς καρδίας παιδί,
πολεμεῖτε πολεμεῖτε, κι' ἄς μὴ διν' ἡ ψευτομάχη
δάφνης και' μυρτιάς κλαδί.

Περασμένα ξεχασμένα,
μὴ παρᾶπονο κανένα,
μὴ κανέναν τσιμουδιά.

Κι' ἕνας πόθος τώρα πάλι
νὰ φτερῶσθ τὸ κεφάλι,
νὰ φτερῶσθ τὴν καρδιά.